

Til disse Udtalelser knytter Professor *Munch Petersen* følgende Bemærkninger om den gifte Moders Forældremagt over sine Børn:

„Hvad Forældremagten angaar, synes det selvindlysende, at Moderen, der har født Børnene, i hvert Fald ikke kan have mindre Ret overfor dem end Faderen, og det behøver derfor egentlig kun at udtales for at blive klart, hvor ganske ubegrundet den Prioritet er, som Manden har tiltaget sig paa dette Punkt. Dette benægtes da heller ikke af Regeringsforslagets Motiver, som alene henviser til de Vanskeligheder, en Forandring af det nuværende Forhold formentlig vilde medføre. Der vil saaledes ofte ved Forældremagtens Udøvelse blive Spørgsmaal om Dispositioner, der koster Penge, og Manden har jo som den, der sædvanlig fortjener det fælles Udkomme, Raadigheden over Boet. Fremdeles vilde det, hvis Ægtefællerne paa dette Punkt skulde stilles lige, i Tilfælde af Meningsforskelligheder være nødvendigt at paakalde de offentlige Myndigheders Indblanding, hvad der „vilde aabne Udsigt til endeløse Forretninger for det offentlige og uheldsvanger Splittelse i Familielivet“.

Hvad nu de økonomiske Betragtninger angaar, maa det for det første fremhæves, at det — som ogsaa Motiverne indrømmer — dog ingenlunde altid er Manden, der alene eller væsentlig underholder Familien, ligesom det maa erindres, at allerede den bestaaende Ordning, jfr. 5—13, hjemler Hustruen en vis Adgang til at paadrage Fællesboet Forpligtelser til Fordel ogsaa for Børnene; det maa overhovedet ikke glemmes, at det fælles Bo, hvoraf Bekostningerne sædvanlig skal afholdes, tilhører hende lige saa vel som Manden. I mange Tilfælde staar Spørgsmaalet jo forøvrigt ikke saa meget paa, om en vis Udgift skal afholdes, som paa, *hvorledes* den skal anvendes, f. Eks. i hvilken Skole Barnet skal sættes. *Men dernæst maa der bestemte protesteres mod hele Grundbetragtningen, at lade den højst personlige Ret over Børnene være afhængig af økonomiske Hensyn**). Ikke den af Forældrene, der forestaar Fællesboets Økonomi, men den, der personlig mest beskæftiger sig med Børnene og deres Opdragelse, synes nærmest til at træffe Bestemmelse angaaende deres Forhold, og dette vil jo, i hvert Fald i Børnens yngre Aar, næsten altid være Moderen.

Maa saaledes Moderens Ret utvivlsomt anerkendes, og vil man ikke omvendt sætte Faderen ganske ud af Spillet (hvad der næppe vilde være synderlig Stemning for blandt

Mændene!), kan Muligheden for Konflikttilfælde ikke nægtes, og lader disse sig da ikke løse i Mindelighed, *maa en udenforstaaende Tredjemand træde til**). Dette er selvfølgelig ikke meget tiltalende, men helt *saa* slemt, som Motiverne gør det til, er det dog heller ikke. Den „uheldsvangre Splittelse i Familielivet“ vil allerede den indvortes Strid mellem Ægtefællerne kunne have fremkaldt, og at man da for at forhindre den i at komme udvortes frem ganske træder Moderens Retfærdighedskrav under Fødder, synes vanskeligt at forsvare. „De endeløse Forretninger for det offentlige“, som en saadan Adgang til Rekurs skulde medføre, har heller ikke meget paa sig. Man kan sikkert, som ogsaa af Prof. Bentzon berørt, gaa ud fra, at denne Adgang meget sjældent vil blive benyttet, idet Ægtefællerne i de allerfleste Tilfælde blot ved Tanken om en saadan fremmed Myndigheds Indgriben faktisk vilde blive enige. Det er ligesom, naar der af de engelske Jury'er kræves Enstemmighed; de gaar da faktisk ikke fra hinanden, før Enighed er opnaaet. At blande det Offentlige ind i saadanne Forhold, berører mindre fremmed, naar det erindres, at vi lige siden Chr. V. Lov ved 3—16—4 har haft hjemlet en Adgang til angaaende det saa personlige og intrikate Spørgsmaal, om et Barn skal have Lov til at gifte sig uden sine Forældres Samtykke, at henvende sig til Øvrigheden. I vor Tid er jo ogsaa Børnens Opdragelse mere og mere blevet anerkendt at være ikke en blot Privatsag for Forældrene, men en Samfundssag, som det Offentlige gennem Værgeraad og paa mange andre Maader fører Kontrol med. Forøvrigt kunde vistnok Øvrighedens Indgriben i disse Tilfælde mildnes noget, f. Eks. derved, at man ordnede Forholdet mere som en Slags Voldgift, saa at hver af Ægtefællerne valgte en Mand eller Kvinde, som de havde Tillid til, til at træffe Afgørelsen med Øvrigheden som Opmand; det vilde sikkert være det naturlige at lade Stedets Underøvrighed, som ofte vil kende noget til Ægtefællernes Forhold, indtage denne Stilling og ikke Amtmanden, som vil have dem for meget paa Afstand“.

I næste Nr. skal jeg komme ind paa de to Professorers Meninger i Spørgsmaalet om *Hustruens formueretlige Stilling*, samt gengive nogle af Professor Munch Petersen højst bemærkelsesværdige Udtalelser.

Lyngby, November 1907.

Helene Berg.

*) Fremhævet af os. Red.

*) Fremhævet af os. Red.